

Odlazak na Airkix

26.10.2008 smo bili u Milton Keynes pored Londona na zračnom tunelu.

Autor: Iko

Put je poeo 25.10.2008 odlaskom na Ryan air u Zadar. Dobro raspoloženje svih u ekipi na aerodromu je dalo naslutiti da nas u Londonu čeka jedna mini ekskurzija.

Prva provala smijeha je nastala kada su pojedini ljudi morali skidati obuću pri prolasku kroz detektor metala, a druga kada smo u zrakoplovu (veoma komforan Boeing 737) ubrali članove posade sumnjive orijentacije (bitno u pristojan i reći da je dečko bio pomalo feminiziran.....). Sam let je protekao u jednoj opuštajućoj atmosferi; to jasno pokazuje i slike.

Došlo je do te mjere da su nas stjuardese upozoravale na bliceve fotoaparata. Nakon ugodnog leta i slijetanja trebalo se na "lokalnom aerodromu" snaći i uletiti u pravi metro (!!!) koji nas je doveo do terminala i granice. Tu nas je pak dočekalo neugodno iznenađenje i tortura koju smo samo spomenuti ali i ne davati previše pozornosti. Ukratko Englezi su se standardno bahatili, ali ih je Jere kao vođa puta uredno spustio gdje im je mjesto i avantura je mogla poći.

Pri dolasku u hotel ponavljamo detaljan plan za sutra, pijemo pivicu za laku noć.....

Nakon obilnog doručka upućujemo se prema aerodromu i daljnjem autobusu koji nas ima odvesti u Milton Keynes na glavni aerodrom; tamo, dok ne lije ljepše polovice i jedno dijete odlaze u letnju po Londonu po tipičnom engleskom vremenu - magli i kiši. Nakon vožnje koliko ugodne za one koji su zaspali toliko i stresne za one koji su se pripalili svaki put kad bi vidili veliki tegljač kako ide put nas "krivom stranom ceste" stižemo u grad. Jere je naoružan kartom iz prve pogodija put do Airkixa (Bravo Jere!!!). Pri dolasku ispred kompleksa buka motora u tunelu je u svakom od nas lagano podizala razinu adrenalina.

Usljedio je ritualno fotografiranje koje je strogo zabranjeno u centru te razgledavanje umjetnog skijališta; ta i naposljetku prijava u Airkix.

Kratko predavanje o oblacenju i avantura po njemu. U prvoj su se rundi redali SVI instruktori to je nama ostalima uzbuđenje raslo. Stojim na vratima, koncentriram se na pravi položaj, ogromna buka i brzina ventilacije su me dodatno napalili.... Uska em puna samopouzdanja i letim ravno - u stakleni zid. Mislim se u sebi, pa brate nije ovo ni jednostavno... Nisam se ni snao; a kad ve gotova prva minuta leta. Idemo opet - skok.. Ide mi tako-tako. Njihov instruktor mi daje upute koje nastojim izvršiti; it dok u jednom trenutku nisam pogledao Jeru koji samo kaže da se izvijem. To i radim i prvi put osjetim na par sekundi let, okret u lijevo-desno, pa odletim u zrak, izvijem se i propadnem dolje..... K vragu ve istekla i druga minuta. Lud od uzbuđenja sjedim u tunelu i gledam Jelenu, Luciju kako lete - udo nevi eno, takva lako a pokreta. A posebno mi je drago zbog Ivana koji nikad nije skakao a po mom mišljenju je u tunelu bio izvanredan!!!! U drugoj turi ulaze Top Gun, Marko... Svi su odlični!!!!!!

Usljedila je kratka pauza za neko jestenje, probat pivo (za njihovo Beck's bolji od našega???) i napraviti šoping u centru. Pri obilasku dužana i restorana (a pokazati se kasnije i za taxiste) nekolicinu nas je zapanjila situacija u kojoj se sasvim solidnim engleskim ne uspijevamo sporazumjeti s djelatnicima jer oni skoro pa i ne znaju engleski !?!?!?!?

Druga ura u tunelu je donijela isti raspored za let i normalno isti doživljaj u samom tunelu....

Po završetku smo uzeli zaslužene diplome i uputili se do samog Londona vidit barem jednu znamenitost. Dakle tu

dolaze suster sa taksistima upitna znanja jezika ali i vlastitog grada (Ne znaju di je Tower Bridge u Londonu ??), zatim malo cjenkanja za vožnju da bi sve završilo odlaskom na vlak i s(p)retnim dolaskom u London gdje smo se susreli sa ženama koje su setale i shoppingirale. Nekolicina je tada krenula u hotel a neki u brzinski tour do Big Bena.

Na poslijetku smo tako i krenuli doma puni dojmova iz tunela ali i s vrstom odlukom da se kroz 4-5 miseci opet vratimo na najmanje 10-15 minuta vožnje u tunelu ali i barem 1 cijeli dan da provedemo u razgledavanju grada. Po povratku u Zadar opet malo razo arenje jer su prednost pri ulasku u zemlju imali stranci a ne mi. Al briga me, bilo nam je luuuuudooooo !